

Fővárosi Ítéltábla
4.Kf.27.623/2011/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla a által képviselt felperesnek az Orosz V. Ügyvédi Iroda által képviselt **Pénzügyi Szevezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina körút 39.) alperes ellen fogyasztóvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. évi szeptember hó 28. napján kelt 8.K.30.757/2011/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2012. évi február hó 15. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20 000 (azaz hússzezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 36 000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes határozatlan idejű, független biztosítás közvetítői tevékenység szolgáltatására irányuló szerződésben állapodott meg (a továbbiakban: ügyfél), melynek alapján az ügyfél számára több biztosítási szerződést kötöttek. Az ügyféllel kapcsolatot tartó (a továbbiakban: alkusz) és a felperes közötti jogviszony 2008. április 14-én megszűnt. Ezt követően, 2008. június 20-án változott a felperes székhelye, továbbá 2008. augusztus 15-ével megszűnt az ügyfélnek a kötelező gépjármű felelősségbiztosítása. Az ügyfél a Biztosítóhoz nyújtotta be a 2008. november 23-i és 24-i keltezésű okiratokat: az egyikkel visszavonta a

felperes részére adott megbízást, a másikkal megbízta az alkuszt újonnan foglalkoztató biztosítás közvetítőt ügyei intézésével. A biztosítás új szolgáltatás közvetítőre való örökítésének napja 2009. február 13-a volt. Az ügyfélnek a felperes által közvetített egyéb biztosítási szerződése különböző okokból törlésre kerültek. A megbízás visszavonását követően, az új közvetítőn keresztül, az ügyfél új szerződéseket is kötött, más-más biztosítóknál.

A felperes 2008. május 29-i keltezésű, az ügyfelei részére készített tájékoztatásban kitért arra, hogy felülvizsgálja szerződéseit, felmerült, hogy az adatok illetéktelenek birtokába jutottak és felkeresi őket. A felperesnél 2008. június 18. és 2009. december 19. között volt megbízott, aki a megbízás visszavonása előtt, közelebbről meg nem határozható időpontban, felkereste az ügyfelet.

A felperes díjhiányos szerződéseket észlelt, és 2010. októberében megkeresett két biztosító társaságot, hogy szolgáltatassanak adatot ügyfeleik jelenleg is élő olyan szerződéseiről, amelyeknél a biztosítás közvetítő korábban is a felperes volt, azonban jelenleg másik közvetítő társaság került megjelölésre. Az egyik biztosító megtagadta a kérést, a azonban 2009. december 16-án átadta a kért adatokat, melyek között szerepeltek az ügyfél biztosítási szerződése is.

Ezt követően, 2009. október 13-án, november 4-én és november 25-én a felperes több felszólító levelet intézett az ügyfélhez. Az elsőben büntetőeljárásba vonását helyezte kilátásba tanúkénti minőségben, továbbá arról értesítette, hogy a járulékkiesést kártérítés jogcímen rajta fogja behajtani. A második felszólító levélhez csatolt 2009. november 3-án kelt megállapodás tervezet 2. pontja szerint az ügyfél elismeri, hogy a szerződését megszegte, és arról is nyilatkozik, hogy továbbra is a felperest tekinti biztosítás közvetítőjének, egyben kéri valamennyi biztosítását kezelő társaságot, hogy a megállapodás alapján ők is a felperest tekintsék közvetítőnek. A harmadikban kártérítés megfizetésére szólított fel.

A kártérítési perben a felperes eredetileg 304.317 forint, majd 216.025 forint és járulékai megállapítását kérte. A Körmendi Városi Bíróság a 2011. február 23-án kelt 3.P.20.046/2010/45. számú ítéletével 107.366 forint és járulékai megfizetésére kötelezte az ügyfelet.

Az alkusz, mint gyanúsított terhére, a felperes feljelentése alapján, büntetőeljárás folyt.

Az ügyfél a felszólításokra tekintettel az alpereshez fordult. Fogyasztóvédelmi eljárás lefolytatását követően az alperes a 2011. január 11-én kelt FK-II/B-2245/2010. számú határozatával három pontos kötelezést állapított meg a felperes terhére. Az 1. pontban a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. tv. (a továbbiakban: Bit.) 37.§ (1) bekezdésének megsértése miatt 100.000 forint fogyasztóvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyúttal megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását és kötelezte a jogszabályban foglalt előírások betartására. A 2. pont szerint sérültek a Bit. 155.§ (1)-(2) bekezdései, valamint a 156.§ a/ pontja, amely miatt 100.000 forint fogyasztóvédelmi bírságot szabott ki, és arra kötelezte felperest, hogy az általa jogellenesen megszerzett és birtokolt, az ügyfél biztosítási titoknak minősülő adatait törölje a nyilvántartásból. A 3. pontban a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. tv. (a továbbiakban: Fttv.) 3.§ (1) bekezdése miatt

kötelezte a felperest 300.000 forint fogyasztóvédelmi bírság megfizetésére, egyúttal megtiltotta a jogsértő agresszív kereskedelmi gyakorlat további folytatását.

Az alperesi határozat indokolása szerint a Bit. 37.§ (1) bekezdése azzal sérült, hogy a felperes nem közölte az ügyféllel a székhelyváltozást, továbbá az új képviselő személyét. A Bit. 155.§ (1)-(2) bekezdéseinek, illetőleg a 156.§ a/ pontjának sérelme azért következett be, mert a felperes biztosítási titoknak minősülő adatokat szerzett be, és használt fel az ügyfélre nézve. Az Fttv. 3.§ (1) bekezdésének megsértését, az Fttv. 8.§-át kimerítő magatartással, az ügyfélhez címzett felszólító levelek tartalmával valósította meg a felperes. A hivatkozott intézkedések a kereskedelmi kommunikációt alkalmassá teszik olyan pszichés hatás kifejtésére, hogy annak következményeként a fogyasztó az általa egyébként jogszerűen gyakorolt szerződéses szabadságát korlátozva olyan döntést hozzon, amelyet a tények ismeretében nem hozna meg. A felszólító levelek kiküldésének időpontjában nem volt egyértelmű bizonyíték a szerződésszegésre. A bírság kiszabása során az alperes a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2007. évi CXXXV. tv. (a továbbiakban: Psztv.) 48/I.§ b/ pontját alkalmazta.

A felperes keresettel támadta az alperesi határozatot, és kérte annak hatályon kívül helyezését. Az alperesi határozat 1/. pontja tekintetében a tényállás tisztázatlanságára, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának sérelmére, a 2/. pont esetében biztosítási titok hiányára, a 3/. pontja tekintetében az agresszív kereskedelmi gyakorlat hiányára hivatkozott. Előadása szerint az alperes hatáskörén is túlterjeszkedett, mert polgári jogi jellegű az ügyfél és a felperes közötti jogvita. Hivatkozott továbbá arra, hogy törvénysértő az alperesi indokolás azon része, melyben a büntetés maximalizálás indokaként hozta fel, hogy az ő eljárása ellenére felperes nem állt el a polgári jogi kártérítési keresetétől. Ezzel befolyásolni akarta a kártérítési pert, megfosztani a felperest Alkotmányos jogától.

Egyebek mellett csatolta a közötte, mint felperes és az ügyfél, mint alperes között folyó polgári peres eljárás iratait, valamint az alkuszt érintő büntetőeljárásban keletkezett tanúvallomások másolatait.

Az alperes a kereset elutasítását kérte a határozati indokok helytálló voltára hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A Bit. 37.§ (1) bekezdésével kapcsolatban kiemelte, hogy a felperesnek ügyfelét írásban kell értesíteni a változásokról, és a megbízott természetes személy közvetítő tevékenységéért az ügyfél irányába ő felel. A Bit. 37.§-a garanciális ügyfélvédelmi szabály, egyoldalú tájékoztatási kötelezettséget meghatározó közjogi norma, amely a Ptk. 4.§-ának általános szabályaihoz képest fogalmaz meg többletkövetelményt a fokozott felelősséggel járó tevékenységet folytató pénzügyi szolgáltatóra.

A Bit. 155.§-156.§-aihoz kapcsolódóan kiemelte, hogy a biztosítási jogviszony megszűnése polgári bíróság elé tartozó kérdés. A jelen perben a lényeg az, hogy a felperes olyan biztosítási titoknak minősülő adatok iránt kereste meg a biztosítót, amelyek birtokába az ügyfél hozzájárulása nélkül jogszerűen nem juthatott, majd

azokat kezelte, és jogellenesen felhasználta azzal, hogy a bíróságnak saját ügyfelével szemben továbbította. A Bit. rendelkezéseit nem lehet a személyes adatok védelméről, és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (a továbbiakban: Avt.) szellemétől függetlenül értelmezni. A felperes maga nyilatkozta a polgári perben, hogy a polgári per bírósága jogosult a biztosítási titkot kikérni a biztosító társaságoktól. Erre a felperesnek nincs felhatalmazása, ha pedig illetéktelenül adatokhoz jutott, köteles azokat haladéktalanul megsemmisíteni. Kitért arra is, hogy a felperes lehetővé tette, hogy az alkusz jogviszonyának megszűnését követően a teljes ügyféllistát kezelje, azzal visszaéljen. A felperes és az ügyfél közötti megbízási szerződés nem tartalmaz általános felhatalmazást arra, hogy a megbízott jogosult megismerni a megbízó harmadik személyeknél nyilvántartott biztosítási titoknak minősülő adatait.

A felszólító levelek tartalmából az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az ügyfelet ügyleti döntésében kívánta azáltal befolyásolni, hogy a megállapodás aláírásával a vele kötött megbízási szerződést - a biztosítóknál eszközölt felmondás ellenére is - hatályban lévőként ismerje el, harmadik személyek irányában is. A levelek tartalmuk alapján alkalmasak az agresszív kereskedelmi gyakorlat megvalósítására. Kiemelte, hogy az Fttv. 8.§ (2) bekezdés b/ pontja az agresszív kereskedelmi gyakorlat megállapítása körében kifejezetten a jogalkalmazó kötelezettségévé teszi, a fogyasztó szerződéses jogainak vizsgálatát.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy nem érinti a per tárgyát az, hogy az ügyfél teljesítette-e az alkuszi szerződést, hogy a felperes milyen lépéseket tett a gazdasági titoksértés miatt, illetve, hogy a felperes és az ügyfél közötti kártérítési per miként alakult.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint nem valósította meg a Bit. 37.§ (1) bekezdésében írtakat, mivel a kötelezettség az adatváltozást követően nem azonnal áll be, csupán abban az esetben, ha új szerződést köt megbízójával, vagy azt módosítja, megújítja. Mind az elsőfokú ítélet, mind az alperesi határozat az iratokkal ellentétesen állapította meg, hogy nem tartotta az ügyféllel a kapcsolatot. Álláspontja szerint a polgári perben már igazolta, hogy 2008. májusában tájékoztatta a felperest arról, mi történik a cégnél, és hogy fogja őt megkeresni. A levél elküldését az alkusznak az ellene folyó büntetőperben tett vallomása bizonyítja. Egyébként keresetében hivatkozott rá, hogy az alperes eljárása e tekintetben aggályos volt, a Ket. 50.§-ába ütköző, azonban a kereseti kérelem ezen részét az elsőfokú ítélet el sem bírálta. A kártérítési ítéletéből megállapítható az is, hogy az ügyfelet a felmondás kézbesítésében a székhelyváltozásra vonatkozó tudomás nem akadályozta.

Álláspontja szerint a Bit. 155-156.§-a nem sérült, mert a Bit. 160.§ (3) bekezdése az ügyféllel kötött megbízási szerződésből eredő igény érvényesítése kapcsán meghatároz egy, a Bit. 155.§ (1) bekezdésében nevesített un. egyéb célt. Az adatkezelést a Bit. 160.§ (3) bekezdése legitimálja. Egyébként polgári bíróság sem kizárólag a felperesi állításra alapozta ítéletét, hanem perrendszerűen lefolytatott bizonyítás eredményeként döntött. Ráadásul van az éremnek egy másik oldala is: a felmondás, az átörökítés ténye, egyúttal a felperes üzleti adata, üzleti titka. Ezen

adatoknak ugyanis nem csak az ügyfél, hanem a felperes gazdálkodása szempontjából is jelentőségük van, mivel árbevételenek túlnyomó hányadát teszi ki a megkötött szerződések után a biztosítóktól kapott fenntartási jutalék.

Az agresszív kereskedelmi gyakorlat tekintetében hangsúlyozta, hogy a felszólítás időpontjában a szerződésszegés ténye kétségtelen volt, a levelekkel nem fenyegetőzött, hanem tájékoztatást adott. Előadta, hogy az ítélet indokolásának 9. oldala egyoldalú iratellenes megállapítást tartalmaz: tényként kezeli, hogy a felperes 2008-tól semmilyen munkát nem végzett, tájékoztatást nem adott, holott ezt már cáfolta. Tévesen indokolt azzal az elsőfokú bírósággal, hogy a felperes nem tilthatja meg a szerződések megszüntetését, mivel erről szó sem volt, a jogvita éppen abból alakult ki, hogy az ügyfél nem felmondta a szerződést és kötött a felmondási idő végén másik alkusszal szerződést.

Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy az alperes hatáskörén túlterjeszkedett. Ismételten hivatkozott arra, hogy kirívó az alperesi határozat indokolásának azon része, miszerint büntetés maximalizálásának indokaként az van felhozva, hogy az ő eljárása ellenére a felperes nem állt el polgári kártérítési igényétől.

A felperes a másodfokú eljárás során hivatkozott arra, hogy az ügyfél egyéni vállalkozó, így nem minősült volna fogyasztóvédelmi eljárásban ügyfélnek, illetőleg a hatáskör hiányának alátámasztására csatolta az alperes FK-II-11121/2012. számú végzését. A tárgyaláson csatolt adás-vételi szerződés szerint az ügyfél, mint vállalkozó szerezte meg 2007. május 4-én egy személygépkocsi tulajdonjogát.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A Bit. 37.§ (1) bekezdéséhez kapcsolódóan előadta, hogy a székhelyváltozással arról is tájékoztatta volna az ügyfelet, hogy a jogviszonyt fennállónak tekinti. A felperes által csatolt iratok tanúsága szerint az ügyfél is úgy védekezett, hogy nyilatkozatával a jogviszonyt lezárta. Egyébként a kártérítés tárgyában keletkezett ítélet is azt állapította meg, hogy a szerződés akkor szűnt meg, amikor arról a felperes hitelt érdemlően tudomást szerzett. A felperes álláspontja azért is elfogadhatatlan, mivel a perbeli megbízási szerződés kelte 2002. november 20. és annak módosítására soha nem került sor, egészen a szerződés megszűnéséig, vagyis több mint 8 éven át. Az alperes is kitért arra, hogy a konkrét ügyben tájékoztatási kötelezettség a Ptk. 4.§-a alapján is fennáll, és a Bit. 37.§ ehhez képest közjogi kötelezettséggé is teszi azt. Nincs adat arra, hogy a 2008. május 29-ei keltezésű körlevelet - amely nem is a kapcsolattartó személyének változásáról szól, hanem arról, hogy majd felkeresi az ügyfeleket - , az ügyfél megkapta volna.

Egyébként az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy alperes valósította-e meg eljárási hibát a tényállás feltárása kapcsán, és eljárását jogszerűnek ítélte. A felperes nem is adja okát, hogy miért lenne az elsőfokú bíróság tényállása okszerűtlen, tulajdonképpen a mérlegelést támadja.

A Bit. 155-156.§-ai kapcsán előadta, nincs jelentősége annak, hogy a perbeli biztosítási titkok a felperes titkai-e, mivel nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely megengedné azon biztosítási titkok vonatkozásában a titoksértést, amelyek egyúttal más személynek, vagy a titoksértőnek is üzleti titkai. Felperesi hivatkozás rámutat

arra, hogy - azon túl, hogy a határozatban foglaltak szerint jogellenes - felesleges is volt a felperesnek közvetlenül megkeresnie a biztosítót az adatszolgáltatás miatt. A Bit. 160.§ (3) bekezdése is a jogszerűen kezelt adatokra vonatkozik. Nincs szó arról, hogy a törvény „legitimizálná” a felperesi jogellenes eljárását. A biztosítási titok a Bit. 153.§-a alapján megáll, mivel ilyennek minősül minden olyan adat, amely a biztosítók szerződéseire vonatkozik.

Az alperes a továbbiakban előadta, hogy az agresszív kereskedelmi gyakorlat megvalósítását nem zárja ki az, hogy egy-, a jog által egyébként szabályozott jogát gyakorolja a vállalat, ha az egyébként kimeríti az Fttv-ben meghatározott tisztességtelen, vagy azon belül az agresszív kereskedelmi gyakorlat tilalmát. Abban is téved felperes, hogy a jog gyakorlása mindig jogszerű, mivel a rendeltetésellenes joggyakorlás a polgári jog szabályai szerint is jogellenes. Az ügyfél hat hét alatt három különböző eljárásokkal fenyegető levelet kapott a felperestől, amelyek tényként állítják, hogy szerződést szegett, és vagy helyreállítja a szerződést (amellyel értelemszerűen megszegte volna az új alkusszal való kizárólagos szerződését) vagy bizonyosnak állítottan kártérítést kell fizetnie, továbbá a jogellenes állapot a felperes által állított bűncselekmény eredménye.

Álláspontja szerint hatásköre egyértelműen fennáll, figyelemmel a Psztv. 48/A.§ (1) bekezdésére, a felperes jogérvényesítési joggyakorlására a perbeli határozatnak nincs rendelkezése, és a Ket. 50.§ (6) bekezdése lehetőséget adott a szankció megválasztás körében a felperesi magatartás értékelésére.

A felperes iratcsatolásához kapcsolódóan előadta, hogy a 2010. február 22-én előterjesztett fogyasztóvédelmi beadvány kapcsán a fogyasztónak kellett tekinteni minden személyt, aki/amely a Psztv. 4.§-ában meghatározott törvények hatálya alá tartozó pénzügyi szervezettől szolgáltatást vesz igénybe. Ennek folytán alaptalan az a hivatkozás, hogy a jogsértés körében releváns az egyéni vállalkozói státusz. Ez kizárólag az Fttv. 3.§ (1) bekezdés megsértésével kapcsolatos bírság tekintetében foghatna helyt, előadását azonban a felperes nem igazolta. További előadása szerint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 235.§ (1) bekezdése alapján sem helytálló a hivatkozás, mivel a felperes saját ügyfeléről állítja, hogy most jutott volna tudomására annak egyéni vállalkozói státusza. Kitért arra is, hogy felperes nem gazdálkodó szervezetként indított polgári pert az ügyfél ellen, illetőleg maga nyilatkozza, hogy eddig nem volt tudatában annak, hogy az ügyfél egyéni vállalkozó is.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 252.§-a (2) bekezdését és (3) bekezdését alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti esetleges megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért a felperes fellebbezését érdemben bírálta el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetéseket vont le, ítélete megalapozott.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőkre kíván rámutatni:

A Pp. 235.§-ának (1) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatának terjedelmét mindenkor a kereseti kérelem indokai határozzák meg. A felperes keresetlevelében már vitatta az alperes hatáskörét, de annak indokát az ügyfél és a felperes közötti jogvita polgári jogi jellegében jelölte meg, ezzel szemben az ügyfél egyéni vállalkozói voltára alapított indokot nem adott elő. A Fővárosi Ítéltábla erre tekintettel osztotta az alperesi ellenkérelmet: mivel a felperes az ügyfél státuszára alapítottan nem vitatta az alperes hatáskörét, az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta ebben a körben az alperesi határozat jogszerűségét, ennek következtében a másodfokú bíróságnak nincs lehetősége a hatáskör ilyen irányú részletes elemzésére. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperesi határozat jogszerűségének felülvizsgálata során egyébként sem az a releváns, hogy a biztosítási tárgyat milyen minőségben szerezte meg az ügyfél, hanem az, hogy arra milyen státuszban kötött biztosítási szerződést: erről pedig a felperes a kezdetektől tudomással bírt, a vele szerződő fél magánszemély voltát soha nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának 3. oldalán ismertette a felperes Ket. 50.§-ára alapított kereseti előadását, a tényállás kapcsolódó részeit a 7. oldal első és második bekezdésében, összegzően a 9. oldal negyedik bekezdésében értékelte.

Kétségtelen, hogy az indokolás tételezen nem jelölte meg a Ket. 50.§-ának rendelkezéseit, a tartalmi elemzés alapján azonban az állapítható meg, az elsőfokú bíróság figyelembe vette és elbírálta a felperes hivatkozását.

A hatáskört a polgári jogi jogviszonyra tekintettel vitató, továbbá a büntetés maximalizálására vonatkozó kereseti indok esetén ugyanez észlelhető: az elsőfokú bíróság a felperesi előadást ismertette, ítéletének utolsó oldalán írtakból az elutasítás indokai megállapíthatók.

Ezen indokokhoz képest a felperes a fellebbezésben új előadást nem tett, a másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bírósággal: a változásokra vonatkozó értesítési kötelezettség a felperest terhelte, ennek ellenkezőjét, vagy az értesítés megtörténtét, az alperesi megállapítást érdemben nem cáfolta, az ügyfél és a felperes közötti jogviszony nem tárgya a közigazgatási pernek, így a büntetés

maximalizálásának sem. Ehhez kapcsolódóan a másodfokú bíróság utal az alperesi határozat 10. oldal 3. bekezdésében foglaltakra: az alperes súlyosító körülményként nem a felperes jogérvényesítésének fenntartását értékelte, hanem azt, hogy erre jogellenesen megszerzett adatok alapján került sor. Az adatok megszerzésének jogellenes volta pedig - az alábbiak szerint - valóban megállapítható volt.

A másodfokú eljárás során csatolt, az alperesi hatáskört a polgári jogi jelleg folytán vitató kereseti előadáshoz kapcsolódó FK-II-11121/2012. számú alperesi végzésre nézve a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy az abban foglalt tényállás különbözik a perbelitől. A végzés szerinti esetben az ügyfélnek egyetlen kártérítésre felhívó levél lett megküldve, amelyet egyből követett a kártérítési per: a kártérítési igény érvényesítéséhez nem kapcsolódott presszió. A keresettel támadott határozat sem a kártérítésre való felhívást, hanem a levelek tényleges tartalmát róta a felperes terhére. Ennek folytán a csatolt alperesi végzés nem szolgál a felperes javára.

A felperesi fellebbezés tételes jogszabályi hivatkozásait a Fővárosi Ítéltábla a következők szerint értékelte.

A Bit. 37.§ (1) bekezdésének a/ pontja szerint a biztosításközvetítő - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a biztosítási szerződés megkötését megelőzően és bármely, a tájékoztatásban szereplő adat változása esetén a szerződés módosításakor és megújításakor köteles az ügyfél részére a kötelezettségvállalás tagállamának hivatalos nyelvén vagy az ügyféllel történő megállapodásban kikötött más nyelven írásban tájékoztatást adni a biztosításközvetítést végző természetes személy nevéről, valamint azon gazdálkodó szervezet cégnevéről, székhelyéről, amelynek keretében, illetve megbízásából a biztosításközvetítést végzi és felügyeleti hatóságának megjelöléséről.

A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Bit. 37.§- a Ptk. 4.§ általános szabályaihoz képest többlet követelményt, a biztosítás közvetítőkre irányadó speciális, garanciális jellegű szabályokat tartalmaz.

Mivel a tájékoztatásban szereplő adatnak minősül mind a biztosításközvetítést végző magánszemély, mind azon gazdálkodó szervezet székhelye, melynek keretében végzik a biztosításközvetítést, az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette jogszerűnek az alperes kapcsolódó megállapításait. A felperes a székhely változásról nem értesített, és a fogyasztóvédelmi szabályok megsértése körében nem vehető figyelembe, hogy emiatt érte-e hátrány az ügyfelet vagy sem. A felperes által az elsőfokú bíróság előtt csatolt 2008. május 29-i keltezésű tájékoztatásnak az ügyfél részére való megküldése nem igazolható, és a fellebbezésben foglaltakkal szemben a Körmendi Városi Bíróság 3.P.20.046/2010/45. számú ítélete sem tartalmaz ilyen megállapítást. Az pedig, hogy a felperessel 2008. június 18. és 2009. december 19. között jogviszonyban álló, pontosan mikor és a Bit. 37.§ (1) bekezdésével összefüggésben kereste-e fel az ügyfelet, szintén nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ebben a körben helytállóan utasította el a felperes keresetét.

A Fővárosi Ítéltábla itt tér ki a felperesi fellebbezésnek az agresszív kereskedelmi gyakorlathoz kapcsolódó, az elsőfokú ítélet iratellenesnek tekintett megállapítására vonatkozó előadására. Az elsőfokú ítélet 9. oldal második bekezdése szerint a felperes 2008. évtől az ügyfél részére semmilyen munkát nem végzett, nem adott törvényes tájékoztatást. Az elsőfokú bíróság megállapítása a fentiek szerint helytálló.

A Bit. hetedik rész 153.§-a és 161.§-ai tartalmazzák a biztosítási titokra vonatkozó szabályokat. A 153.§ alapján biztosítási titok minden olyan - minősített adatot nem tartalmazó -, a biztosító, a viszontbiztosító, a biztosításközvetítő, a biztosítási szaktanácsadó rendelkezésére álló adat, amely a biztosító, a viszontbiztosító, a biztosításközvetítő, a biztosítási szaktanácsadó egyes ügyfeleinek (ideértve a károsultat is) személyi körülményeire, vagyoni helyzetére, illetve gazdálkodására vagy a biztosítóval, illetve a viszontbiztosítóval kötött szerződéseire vonatkozik.

A Bit. ezen szabálya folytán nem értékelhető a felperes javára, hogy a biztosító társaságoktól bekért adatok egy részével ő maga is bírt. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza az adatok egy részére vonatkozó megállapítást: az adatok másik részével ugyanis, azzal az információval, hogy mely szerződések esetén van az adatok kérése időpontjában egy másik, a felperes levelében konkrétan megnevezett biztosító közvetítő megjelölve, a felperes nem rendelkezett. A felperes által jogszerűen birtokolt adatok valóban a Bit. 160.§ (3) bekezdés szerinti körbe tartoznak, mely szerint a biztosító, a biztosításközvetítő és a biztosítási szaktanácsadó a személyes adatokat a biztosítási, illetve a megbízási jogviszony fennállásának idején, valamint azon időtartam alatt kezelheti, ameddig a biztosítási, illetve a megbízási jogviszonnyal kapcsolatban igény érvényesíthető. Akkor azonban, ha ezekre az adatokra nézve mástól kér további információt a felperes, vagy akár csak megerősíteti a maga által is tudott körülményeket, sérül a biztosítási titok.

Az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette jogszerűnek az alperesi határozat 2/. pontjának a Bit. 155.§ (1) és (2) bekezdéseihez, valamint 156.§ a/ pontjához kapcsolódó megállapítását.

Az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdése szerint tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat. A 3.§ (2) bekezdése értelmében tisztességtelen különösen az a kereskedelmi gyakorlat, amely megtévesztő (6. § és 7. §) vagy agresszív (8. §). A 8.§ (1) bekezdés alapján agresszív az a kereskedelmi gyakorlat, amely - figyelembe véve valamennyi tényszerű körülményt - pszichés vagy fizikai nyomásgyakorlással - akár a fogyasztóval szembeni hatalmi helyzet kihasználása, akár a fogyasztó zavarása révén - az adott helyzetben jelentősen korlátozza vagy alkalmas arra, hogy jelentősen korlátozza a fogyasztónak az áruval kapcsolatos választási vagy magatartási szabadságát, illetve lehetőségét a tájékozott döntés meghozatalára és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg.

A Fővárosi Ítéltábla a korábbiakban, az FK-II-11121/2012. számú alperesi végzés kapcsán már kitért arra, hogy a perbeli esetben az alperesi határozat nem a

kártérítésre való felhívást, hanem a levelek tényleges tartalmát róta a felperes terhére. A levelekre nézve az alperesi határozat helytállóan tartalmazza, hogy azok az ügyfél szerződéses szabadságát korlátozva, olyan döntések meghozatalára készítetnek - különös tekintettel a már megkötött szerződések hatálytalanságának kinyilatkoztatására -, amelyeket ezen levelek ismerete nélkül nem tenne meg. Az 1. és 2. levél tükrében a harmadik, csak a kártérítést kilátásba helyező levélnek egészen más az arculata, mint az FK-II-11121/2012. számú alperesi végzés esetén. Az elsőfokú bíróság az agresszív kereskedelmi gyakorlatot vitató felperesi előadáshoz kapcsolódó kereseti kérelmet is helytállóan utasította el.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperest megillető másodfokú perköltségről a Pp.78.§-ának (1) és (2) bekezdésének megfelelően rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla, míg a sikertelenül fellebbező felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2012. évi február hó 15. napján

dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke,
bíró,
. Rácz Krisztina s.k. bíró

Huszárné dr. Oláh Éva s.k. előadó

A kiadmány hitelül: